

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613967264/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

der tilbage?« — »Nei, det er Leontine,« sagde Casimir. — »Ja, det er hende, hun bærer en lille Kurv i Haanden.« — »Vogt dig for den!« sagde Casimir spottende. — »Nu staaer hun stille, og vikler sit Slør fast om Hatten, hvor mon hun dog vil hen?« — »Det kan være mig det samme.« — »Let, som en Sylphe, iler hun afsted i Maaneskinnet, jeg vil dog ikke haabe, at hun alt har Stævnemøder i Skoven; kom! det maae vi udgrunde.« — »Jeg er ikke oplagt til at udgrunde Sligt nu, gaa du heller alene.« — »Ja gjerne, paa slige Toure er jeg helst alene, men hun gaaer hurtig, der er ingen Tid at spille, farvell!«

Dermed ilede han afsted, og det var ogsaa nødvendigt, hvis han vilde indhente Leontine, der alt var langt udenfor Haven; han saa hende skride frem over Marker, Grøfter og Gærder, saa at han kun med Møie kunde følge hende, endelig naaede hun Skoven, hvor hun forsvandt bag de dunkle Træer. Han troede alt at have tabt hendes Spor, dog varede det ikke længe, før han atter saa hendes ranke Skikkelse i Maaneskinnet, let, som en Hind, ilede hun forbi de brune Stammer, hvis høje Kroner rystede i Nattevinden, og legede med Maanens Straaler, medens dens gule Skive snart skjulte sig, snart blev synlig imellem Grenene.

Uagtet det ikke var let at finde sig til Rette i den dunkle Skov, skred dog Leontine frem med stor Sikkerhed; hvor Veien syntes mest ufremkommelig, fandt hun bestandig en Sti, og det lod, ligesom Torne og Tidsler vege til Side, for ei at saare hende. Zeltner derimod var ikke saa behændig, han mødte bestandig større Modstand, jo dybere han kom ind mellem Træerne, og ridsede sig endog flere Gange til Blods paa den hvasse Hvidtiørn, paa Slaaengrene og paa de krybende Brombærbuske, der hvert